

FRIBYTAREN PÅ ÖSTERSJÖN

AF VICTOR RYDBERG.

(Forts.)

Natten var mörk, och regnet hade nu länge fallit i stråla strömmar. Man tänkte skeppslättarna och samlade sig kring liket. Det var ohyggliga lämningar af en kropp, som länge måste hafva legat i vattnet. Dess ansikte var nästan borttröttnadt och några klidtrassar betäckte dess uppsvällda lemmar.

— Hvem denne i lifvet varit är svårt att säga, anmärkte andre löjtnanten. — Gossar, i skolan förfärfra honom ro i hans oroliga graf. En säck, en kula, och återigen i hafvet med kadavret! Af oss skola väl de flesta vandra samma väg.

Löjtnantens befallning uppfylldes. De öfriga båtarne återkommo, en efter annan, utan att kunna lemnas någon upplysning om Røys. Besättningen skötte sig i små grupper på däck och utbytte i viss mån sina tankar om dessa händelser. Då och då ljud genom mörkret sorgliga skrien från nattfågla, som dvaldes i strandens och de kringliggande skärens klyftor.

— Det börjar blåsa upp, sade andre löjtnanten till Skytte. — Jag förmodar, att Becker icke fördörjer sig i land. Han torde snart vara här. Vill ni för en liten omväxlings skull följa mig i land och invänta honom där med slupen?

Adolf biföll.

Slupen roddes in i viken. Strax innan den uppnått stranden, såg Drake signalpipa.

Drake hade intill skymningen uppehållit sig på Sjövik. Han hade en gång genomfärdat de öde rummen och tillbragt hela timmar i tornkammaren, där han haft sitt laboratorierum. Vänlo spelade i hans tankar: han genomgick i minnet alla stunder från denna kammas tillbragt med honom, genomgick allt, som den enligna förefallit allt ifrån deras första bekantskap genom Bengt Skytte, men förmådde ingensdåst finna ett sammanhang mellan dessa minnen och den gåta, som fruktade svälsatte hans tankar.

Kort före skymningen satte han sig att skriva. När han föseglat brevet, låt han kalla sin ridnekt.

Den unge Petrus ridnekt. Drake ställde till honom några frågor, berättade familjens på Sjöviks borg, välförhållanden, och Petrus, som vid middagstiden träffat kammarjungfrun Johanna, visste att gifva god besked på dem alla. Bland annat han berättade var det, att lagmannen efter hänsyns afritning rest till Stockholm, så att friherrinnan och fröken Maria nu voro de enda af herskapsfamiljen, som voro hemma.

Petrus befalldes därefter att genast rida till Sjöviks borg och lemnas brevet till Johanna med uttrycklig tillägenhet, att hon utan att visa det för någon annan, borde öfverlämna det till sin fästman. Han skulle sedan återvända till Sjövik, men lemnas sin häst i ett torp vid insjön helt nära smärken mellan de bägge herrgårdarna.

Delta ärendet behagade Petrus, och utan att vidare fundera öfver saken begaf han sig på vägen.

Framåt kvällen återkom han. Ärendet var riktigt utträttadt. Han medförde till och med en liten biljett från den, som emottagit brevet.

Drake låt Petrus gå. Då han var ensam, bröt han biljetten och läste följande rader:

— Gustaf Drake, jag börjar frukta, om jag darrar för midnattstimmens kom leke!

— Bra, sade Drake och sönderlät biljetten. — Jag kommer.

Kort före midnatten sadlade Drake själv en häst, svepte sig i en kappa och lemnade för alltid sina faders gård.

Allt var i denna stund tyst i den ensliga borgen. Endast den gamle portvakten var vakant gikt och andra krämpor hindrade honom att njuta sömnens vederkvälselse. Då hästens steg genlöt i portbryllvet, öppnade han dörren till sin lilla kammar och trädde ut med en lampa i ena handen och nyckeln i den andra.

Han lysa på ryttarens ansikte och sade:

— Åh, nådige herre, är det verkligen ni?

— Hvar till denna fråga?

— Er varsel har ofta gäckt mig under de sista nätterna, herre. Jag har hört slag på porten, och då jag öppnat, har jag tyckt mig se er rida in, men om morgonen fanns ni icke i borgen.

— Du är gammal, skumög och vidskeplig. Därför komma sådana synen. Färdig, gubbe! Den herre skall härnäst icke störa din nattfrid.

— Min nattfrid är så ringa, men så jag så ung som ni, sof jag god, häst sådana nätter som denna.

— Du får snart sova länge nog i grafven. Färdig, gamle trotjänare!

Sjöviks port stängdes för sistagännen bakom dess siste herre af Drake.

Drake red bort mot Sjöviks borg, i början i sakta mak, därefter raskare. Han kände en vindfläkt genom rånet och tänkte på Algernon Sidney, hvars segel den kanske redan fyllde. Under vägen stannade han vid det ofvann nämnda torpet, hämtade den af Petrus där i ett öppet lider kvarlemnade hästen och fortsatte, förande denne vid tygeln, sin rida. I den här kommande in i Sjöviks borg. Där band han hästarna vid ett träd och öppnade järngrunden, som mellan tvänne Atlasfigurer med himmelsklot på sina skuldror förde in till den öppna borggården.

Den gamle herrgården var försänkt i hvila. Öfver allt rådde mörker och tystnad. Blott från ett af fönstren skimrade ljus. Bandhandarne, som mot natten pligade lössläppas, uppgåfvit ett doft skall och nalkades hotande den nattlige gästen, men så snart de i denne igenkänd en bekant, tystnade de och återvände till sitt bo.

Drake smög upp för trappan, gick med ljudlös steg genom en lång, mörk korridor och stannade vid den sista af dörrarna. Sedan han funnit låset, öppnade han den sakta och trädde in.

En lampa upplyste rummet. Där tände ett en svärkladd flicka med pannan tryckt mot fönsterrutan, lysande till ragnets vemodiga sorl.

Hon spratt till vid dörens buller, steg upp och riktade sin mörka blistrad blick på skapaden, som stod framför henne.

I detta ögonblick hörde från borgen ett skrekande ljud, som med vissa uppskok upprepades. Det var tornklockans slag, som förkunnade midnatt.

— Midnattstimmens! viskade Drake och följde flickans arm. — Kom!

— Ni är här... och jag besvärer er dock att icke komma utbrast Maria Skytte och trädde häfande tillbaka.

— Om jag besvärar mig om något, jag skulle likväl komma utbrast, jag skakar dig, och du skall följa mig, om jag vet vad jag vill!

— Jag stred nys för att vinna en drothnings krona af dina lockar. Striden är förlorad: jag är fridlös; med hvarje vindfläkt, som förer ragnskuren mot detta fönster, nalkas minna förtrollningar. Kom till mig, flicka! Jag känner dig: du är min tvilling!

— Men du är ju en gammal kvinna! utbrast Maria, som icke kunde se på honom utan att bli förfärad.

— Men knapp hade han könt, att denna hand darrade i hans, förrän han haft följande besked: — Du är fridlös, jag skakar dig, och du skall följa mig, om jag vet vad jag vill!

— Men knapp hade han könt, att denna hand darrade i hans, förrän han haft följande besked: — Du är fridlös, jag skakar dig, och du skall följa mig, om jag vet vad jag vill!

— Men knapp hade han könt, att denna hand darrade i hans, förrän han haft följande besked: — Du är fridlös, jag skakar dig, och du skall följa mig, om jag vet vad jag vill!

— Men knapp hade han könt, att denna hand darrade i hans, förrän han haft följande besked: — Du är fridlös, jag skakar dig, och du skall följa mig, om jag vet vad jag vill!

— Men knapp hade han könt, att denna hand darrade i hans, förrän han haft följande besked: — Du är fridlös, jag skakar dig, och du skall följa mig, om jag vet vad jag vill!

— Men knapp hade han könt, att denna hand darrade i hans, förrän han haft följande besked: — Du är fridlös, jag skakar dig, och du skall följa mig, om jag vet vad jag vill!

— Men knapp hade han könt, att denna hand darrade i hans, förrän han haft följande besked: — Du är fridlös, jag skakar dig, och du skall följa mig, om jag vet vad jag vill!

— Men knapp hade han könt, att denna hand darrade i hans, förrän han haft följande besked: — Du är fridlös, jag skakar dig, och du skall följa mig, om jag vet vad jag vill!

— Men knapp hade han könt, att denna hand darrade i hans, förrän han haft följande besked: — Du är fridlös, jag skakar dig, och du skall följa mig, om jag vet vad jag vill!

— Men knapp hade han könt, att denna hand darrade i hans, förrän han haft följande besked: — Du är fridlös, jag skakar dig, och du skall följa mig, om jag vet vad jag vill!

— Men knapp hade han könt, att denna hand darrade i hans, förrän han haft följande besked: — Du är fridlös, jag skakar dig, och du skall följa mig, om jag vet vad jag vill!

— Men knapp hade han könt, att denna hand darrade i hans, förrän han haft följande besked: — Du är fridlös, jag skakar dig, och du skall följa mig, om jag vet vad jag vill!

— Men knapp hade han könt, att denna hand darrade i hans, förrän han haft följande besked: — Du är fridlös, jag skakar dig, och du skall följa mig, om jag vet vad jag vill!

— Men knapp hade han könt, att denna hand darrade i hans, förrän han haft följande besked: — Du är fridlös, jag skakar dig, och du skall följa mig, om jag vet vad jag vill!

— Men knapp hade han könt, att denna hand darrade i hans, förrän han haft följande besked: — Du är fridlös, jag skakar dig, och du skall följa mig, om jag vet vad jag vill!

— Men knapp hade han könt, att denna hand darrade i hans, förrän han haft följande besked: — Du är fridlös, jag skakar dig, och du skall följa mig, om jag vet vad jag vill!

Drake var ingen klyftig metafysiker, och han omakade sig föga med att söka lösa motgången mellan det som hans svärne kände än tänkta föreställningssätt och den tro han bytte på ett oöndvilligt öde, mot hvilket hvarje kamp skulle vara fruktlos.

— Må denna dunkla makt styras händelsernas lopp, såsom den styr världsklotet. — ringdans, vindarnes flykt, vågornas gång, lågornas fladdrande rörelser! Må den i sin hand hafva trådarna af folks och enskildas lycka och undergång! Öfver min hjarnas fiber styr min egen ande: han är konung inom sin värld. Jag ställer kraft mot kraft, ande mot ande, äfven om jag skall duka under...

— Nej, sade Skytte och tryckte Drakes hand. — ni har rätt.

Drake lemnade sin plats och gick öfver däck, utdelande ordres, samtalande med manskapet och allt emellanåt muntligt afståndet mellan Seylla och förtoljaren.

— Parker, sade han. — varsko rorgängaren och till, att masterna på den där hälla ens! Löjtnant, låt sträcka på stug och barduner!... Min vän, fortör har till Skytte. — den omständliga nödvändigheten kan infinnas. Seylla är en skarp biverindsegelare, men så länge brisen icke är friskare, håller den där henne stängin.

Afståndet minskades synbart under förmiddagen. Vinden var öjäm och under korta mellansköf så svag, att den knappt fyllde seglen. Man gjorde den iakttagelsen, att förtoljarna med sidan vid seglade bättre än Seylla.

Drake var tyst och förbehållsam. Han svarade kort på de frågor Skytte stundom ställde till honom.

För att låta Seylla rörelser befallde han att flytta ankarna längre akterut och omstufva barlasten.

Detta verkade något. Under den följande timmen höll Seylla trälarna med Algernon Sidney, och afståndet förblef oförändradt. Emellertid gjordes bogserade klara för den sannolika händelse, att stiltje skulle inträffa.

Besättnings sinnessättning var, såsom Ligelius anmärkt, dyster och nedslagen. Drake ögon riktades till fallgärdet på en kant, som med korslagda armar stödde sig mot bastingeringen och hvarje gång han passerade förbi, betraktade honom med trotiga blickar.

Drake stannade hastigt framför honom.

— Skjut upp den där trossen, befallde han.

— Men den förlorades sig ej ur stället.

— Fort!

— Kapten, sade han. — jag har fattat på ett handelsfartyg, men ej på en kapare, eller hvad detta är, jag har gissning med er, att göra. Min befälhavare var Zacharias Jensen.

På det att besättnings stodo i grannskåpet och hörde detta samtal, Drake önsade att vara nödvändigt att gifva en varning. Han drog en pistol ur väskan och sköt karlen för pannan.

Det intrev denna handling gjorde på besättningen var till manuskriets förmån. Man kunde ännu icke tillräckligt den nye befälhavaren, men hans kalta hållning och öfverräkna hämnen i öfverhet hade sedan varit karaktär, vänt vid kaparejustitie och blodstugintelse.

— Det var nödvändigt, sade Drake till Skytte, i det han vid denna sida gick akterut. — Om bord i ett följande fartyg får lagskipningen icke göra låga omständigheter.

Rätt, anmärkte Sullivan till de karlar, som sköte sig kring liket, medan detta applicerades, för att kastas öfverbord. — Den här Becker påminner mig om kapten Laurent...

Han gjorde kort process, han också. Han ni hört talas om kapten Laurent, gossar? Det var den klockaste karl, som någonsin trampat ett däck, och hans like kommer aldrig mer i världen. Jag seglade under honom vid ett tillfälle, då han angrep af två spanska galärer, hvarvare på 0 kanoner. Hvad tror ni han gjorde? Jo, han ställde en karl en glad och öfvermådig säll, lik den här Felix, med brinnande lunta vid krutdrucken, med order att vid första viik spränga oss i luften, och så säger han till oss: "milt emellan de bägge skeppen skola vi segla och skjuta till höger och vänster!" Och knapp var detta sagt, förrän det skedd. Spanjorerna väntade icke en så djärf manöver, och var handgärsel tilltygade dem så illa, att de rent af förlorade besittningen". Vi kommo undan och kapte...

— Denna Laurens ragd omtalas i Raynals "Histoire des deux Indes."

pade en timme därefter midt för deras näsa en spansk silfverskuta, utan att de lagade sig till att komma henne till hjälp.

Vid middagstiden timade en så hastig omkastning i vinden, att Seylla för en stund varit liggande i järn. Detsamma inträffade med Algernon Sidney, men så snart denne fått seglen ombarsade, sköt han hastigare fart, och afståndet minskades åter med några kabellängder.

Drake låt nu kalla besättnings akter ut.

— Kamrater, sade han med hög röst. — det fartyg, som prissar oss i kölvattnet, är detsamma, hvars båtar vi gifvo en minnesbets, då vi lägo under Veranda. Det söker strid med oss, det vill hämma. Jag känner er ännu alltför litet, men jag är öfver-

— Men hvarför stannar ni icke, utbrast Adolf hastigt. — och öppnar strid? Denne using bör näpas. Vä-

— Men hvarför stannar ni icke, utbrast Adolf hastigt. — och öppnar strid? Denne using bör näpas. Vä-

— Men hvarför stannar ni icke, utbrast Adolf hastigt. — och öppnar strid? Denne using bör näpas. Vä-

— Men hvarför stannar ni icke, utbrast Adolf hastigt. — och öppnar strid? Denne using bör näpas. Vä-

— Men hvarför stannar ni icke, utbrast Adolf hastigt. — och öppnar strid? Denne using bör näpas. Vä-

— Men hvarför stannar ni icke, utbrast Adolf hastigt. — och öppnar strid? Denne using bör näpas. Vä-

— Men hvarför stannar ni icke, utbrast Adolf hastigt. — och öppnar strid? Denne using bör näpas. Vä-

tygde, att i åren stridsdugligt folk. Hur många af er ha fört lokat krutskot? Alla sådana gå åt ha bordssidan!

— Er önskan öfverensstämmer allt för mycket med min egen. Men jag har ni glömt, för hvilket mål vi föresatt oss att leva och verka? Skola vi, om icke nödvändigheten bjuder det, uppföra de ringa krafter, öfver hvilka vi bjuda, i en strid, där vi i händelse af seger blott vunnit hand för en enskild öfverrätt?

— Nej, sade Skytte och tryckte Drakes hand. — ni har rätt.

Drake lemnade sin plats och gick öfver däck, utdelande ordres, samtalande med manskapet och allt emellanåt muntligt afståndet mellan Seylla och förtoljaren.

— Parker, sade han. — varsko rorgängaren och till, att masterna på den där hälla ens! Löjtnant, låt sträcka på stug och barduner!... Min vän, fortör har till Skytte. — den omständliga nödvändigheten kan infinnas. Seylla är en skarp biverindsegelare, men så länge brisen icke är friskare, håller den där henne stängin.

Afståndet minskades synbart under förmiddagen. Vinden var öjäm och under korta mellansköf så svag, att den knappt fyllde seglen. Man gjorde den iakttagelsen, att förtoljarna med sidan vid seglade bättre än Seylla.

Drake var tyst och förbehållsam. Han svarade kort på de frågor Skytte stundom ställde till honom.

För att låta Seylla rörelser befallde han att flytta ankarna längre akterut och omstufva barlasten.

Detta verkade något. Under den följande timmen höll Seylla trälarna med Algernon Sidney, och afståndet förblef oförändradt. Emellertid gjordes bogserade klara för den sannolika händelse, att stiltje skulle inträffa.

Besättnings sinnessättning var, såsom Ligelius anmärkt, dyster och nedslagen. Drake ögon riktades till fallgärdet på en kant, som med korslagda armar stödde sig mot bastingeringen och hvarje gång han passerade förbi, betraktade honom med trotiga blickar.

Drake stannade hastigt framför honom.

— Skjut upp den där trossen, befallde han.

— Men den förlorades sig ej ur stället.

— Fort!

— Kapten, sade han. — jag har fattat på ett handelsfartyg, men ej på en kapare, eller hvad detta är, jag har gissning med er, att göra. Min befälhavare var Zacharias Jensen.

På det att besättnings stodo i grannskåpet och hörde detta samtal, Drake önsade att vara nödvändigt att gifva en varning. Han drog en pistol ur väskan och sköt karlen för pannan.

Det intrev denna handling gjorde på besättningen var till manuskriets förmån. Man kunde ännu icke tillräckligt den nye befälhavaren, men hans kalta hållning och öfverräkna hämnen i öfverhet hade sedan varit karaktär, vänt vid kaparejustitie och blodstugintelse.

— Det var nödvändigt, sade Drake till Skytte, i det han vid denna sida gick akterut. — Om bord i ett följande fartyg får lagskipningen icke göra låga omständigheter.

Rätt, anmärkte Sullivan till de karlar, som sköte sig kring liket, medan detta applicerades, för att kastas öfverbord. — Den här Becker påminner mig om kapten Laurent...

Han gjorde kort process, han också. Han ni hört talas om kapten Laurent, gossar? Det var den klockaste karl, som någonsin trampat ett däck, och hans like kommer aldrig mer i världen. Jag seglade under honom vid ett tillfälle, då han angrep af två spanska galärer, hvarvare på 0 kanoner. Hvad tror ni han gjorde? Jo, han ställde en karl en glad och öfvermådig säll, lik den här Felix, med brinnande lunta vid krutdrucken, med order att vid första viik spränga oss i luften, och så säger han till oss: "milt emellan de bägge skeppen skola vi segla och skjuta till höger och vänster!" Och knapp var detta sagt, förrän det skedd. Spanjorerna väntade icke en så djärf manöver, och var handgärsel tilltygade dem så illa, att de rent af förlorade besittningen". Vi kommo undan och ka-

— Denna Laurens ragd omtalas i Raynals "Histoire des deux Indes."

pade en timme därefter midt för deras näsa en spansk silfverskuta, utan att de lagade sig till att komma henne till hjälp.

Vid middagstiden timade en så hastig omkastning i vinden, att Seylla för en stund varit liggande i järn. Detsamma inträffade med Algernon Sidney, men så snart denne fått seglen ombarsade, sköt han hastigare fart, och afståndet minskades åter med några kabellängder.

Drake låt nu kalla besättnings akter ut.

— Kamrater, sade han med hög röst. — det fartyg, som prissar oss i kölvattnet, är detsamma, hvars båtar vi gifvo en minnesbets, då vi lägo under Veranda. Det söker strid med oss, det vill hämma. Jag känner er ännu alltför litet, men jag är öfver-

— Men hvarför stannar ni icke, utbrast Adolf hastigt. — och öppnar strid? Denne using bör näpas. Vä-

— Men hvarför stannar ni icke, utbrast Adolf hastigt. — och öppnar strid? Denne using bör näpas. Vä-

— Men hvarför stannar ni icke, utbrast Adolf hastigt. — och öppnar strid? Denne using bör näpas. Vä-

— Men hvarför stannar ni icke, utbrast Adolf hastigt. — och öppnar strid? Denne using bör näpas. Vä-

— Men hvarför stannar ni icke, utbrast Adolf hastigt. — och öppnar strid? Denne using bör näpas. Vä-

— Men hvarför stannar ni icke, utbrast Adolf hastigt. — och öppnar strid? Denne using bör näpas. Vä-

— Men hvarför stannar ni icke, utbrast Adolf hastigt. — och öppnar strid? Denne using bör näpas. Vä-

— Men hvarför stannar ni icke, utbrast Adolf hastigt. — och öppnar strid? Denne using bör näpas. Vä-

— Men hvarför stannar ni icke, utbrast Adolf hastigt. — och öppnar strid? Denne using bör näpas. Vä-

Bästa Liniment

eller smärtstillare för den minsta

lilla kroppen.

CAUSTIC BALM

Den här lügen like

FÖR — Den genomtränger, lindrar

och balar, och för gamla så, bild

DEN — nader och avsluter, skaf

slår uttrötta, krafta och likor

MARSHALLA — var, etc. har

Caustic Balm lügen like som

KROPPEN. — länsmän.

Vi vilja säga till alla som köpa

den, att den icke innehåller något

giftämne och är därför skadlig

till icke bara, utan för att använd

dansk, skall bota många kroniska

skadningar — så följande lösnar

sig smärta och övriga bruk.

Det fullkomligt tryggt och så

skott barmedel för namn- och

nervöskador, ryggvärk, svår

domar, svårast, diffikt, tungsk

domar, svårast och svår beh

Affiggar smärten, styrker mus

klerna.

— En flask

Caustic Balm gjordes mera god

för min riktmått än \$10.00 be

tälde i doktorer och läkare.

Ott A. Røys.

För: 50 pr flask. Salva af

apothekare eller skades af oss

per post mot förbehållning. Skrif

till oss, "R".

THE LAWRENCE-WILLIAMS Co.

Toronto, Ont.

Ogilvie's Royal Household Flour

Är alltid

till

belåtenhet

Hvad mer kan Ni begära?

Marmor och granit grafstenar

af alla slag

Allt arbete garanterat

Importörer af svensk och

norsk granit.

Mac